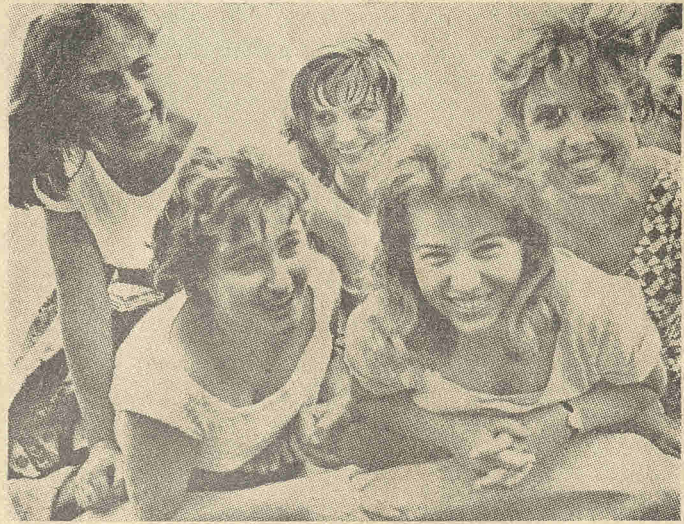

Η ΝΕΑ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑ

Της **ΕΛΛΗΣ ΠΑΙΟΝΙΔΟΥ**

Πάνω στα δυνατά μπράτσα
του Μεθόδιου και του Κύριλλου
στήριξες το θεμέλιο
για το πέτρινο σου σπίτι
Πήρες τη χτένα των Βαλκανίων
και χτένισες τα πλούσια σου μαλλιά
καμαρώνοντας τη νιότη σου
μέσα στον καθρέπτη
της Μαύρης Θάλασσας.

“Υστερα
έριξες ένα γύρω το βλέμμα
στι γρήες γειτονισσες
που καθισμένες στα πεζοδρόμια
διαλαλούν σαν πραγματευτάδες
το λαμπρό παρελθόν τους
ακούραστα.
“Η καρδιά σου σφίχτηκε
σαν είδες ειρωνική την ερώτηση
κρεμασμένη απ’ τα χείλη τους.
Το λευκό μέτωπο σου
δεν έχει σχηματίσει ακόμη
ούτε ίχνος ρυτίδας.
Το δάκρυ σου κύλησε ζεστό
μέσα στα νερά του “Εβρου
“Όμως για μιά στιγμή μονάχα
γιατί θαθεία μέσα στα σπλάχνα σου
ένιωθες πιά το σκίρτημα
του πρωτόκοκου γυιού
Δέν ξέρω αν λεγόταν
Μπογιάν, Τσαφτάρ ή “Ογκιαν.
“Αν είταν ζευγολάτης,
σιδεράς ή τσάπνος.
“Η ματιά του
έμιαζε με τη ματιά του κάθε Βούλγαρου
ίσια, καθαρή
Το χαμόγελο του
ζεστό, ύπομονετικό
σαν αυτά, που γεμίζουν κάθε μέρα
τά λεωφορεία
τά εργοστάσια
τις μακρύτες ούρες.
Τέντωσες το μουδιασμένο σώμα
εί φλέβες σου πετάχτηκαν
δλο ζωή
δλο αίμα
“Αρπαξες το τσεκούρι και το κάρφωσες
στις παρθένες κορφές της Ραδόπης
με ρυθμό το τραγούδι του “Ορφέα
με ρυθμό, το τραγούδι της έπιμονής
και σαν έγυρε πιά η πρώτη μέρα
έκατσες να εξαποστάσεις
στο αφράτο χώμα
της κοιλάδας των Ρόδων
“Ανάσanes τη μεθυστική μυρωδιά
κι’ ύστερα γιόμισες το ποτήρι σου
με κατακόκκινο κρασί του Μέλνικ
Κι’ ενώ τσουγκρίζεις το ποτήρι σου
με τα παιδιά σου
λέγοντας «νιτράβε»
στο ξανθό σου μέλλον
οι φλύαρες γρήες γειτονισσες
κρεμασμένες στα παρθύρια
τεντώνουν όσο μπορούνε τ’ αυτιά
με φθόνο κι’ άπορία
στο ξένιαστο
κρυστάλλινο
γέλιο σου!

ΣΕ ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ, ΒΟΥΛΓΑΡΑ ΦΙΛΗ

Χθές θράδου γνώρισα τη Βουλγαρία.
Μέσα από τη σιγανή σου κουθένα
λίγο λίγο ξεδιπλώθηκε
λέξη προς λέξη
ή ψυχή της.
«Η ζωή χωρίς δράση
είναι σά θρόση χωρίς νερό».
“Επαναλαμβάνεις τα λόγια του Δημητρώφ
κι’ είναι σαν να καλουπιώστηκαν στο στόμα σου.

“Ο ξένος που θα επισκεφθεί σαν τουρίστας μιά χώρα για λίγες μέρες, θα πάρει, φεύγοντας, μια γενική και ίσως κάπως άπατηλη εικόνα της χώρας αυτής. Γιατί, όπως συμβαίνει συνήθως, ο τουρισμός δίνει μονάχα ό,τι πιο όμορφο έχει να παρουσιάσει ένας τόπος.

Γι’ αυτό, κάποιος που θ’ άποφασίσει να κάτσει σ’ ένα τόπο περισσότερο καιρό, να τον ζήσει από κοντά, να δουλέψει πλάι στους ανθρώπους του, υπάρχει φόβος να μετριάσει την ιδανική εκείνη αντίληψη που σχηματίζει από μακριά για τον τόπο αυτό.

“Ο ίδιος φόβος με διακατείχε κι’ έμένα όταν έφευγα για τη σοσιαλιστική Βουλγαρία.

Το αποτέλεσμα όμως της πεντάμηνης παραμονής μου στη χώρα αυτή είταν να δλοκληρωθεί ο θαυμασμός κι’ η αγάπη μου για τη Βουλγαρία. Κι’ αυτό γιατί πλάι στα υπέροχα επίτεύματα της νέας, της σοσιαλιστικής ζωής, είδα να προβάλλει το ζωντανό χέρι που τ’ αφτιάχνει, ο λαός.

Οι Βούλγαροι είναι ένας κόσμος άπλός. “Απλός στις εκδηλώσεις του, άπλός στις σκέψεις του, άπλός στις σχέσεις του. “Ένα σεβαστό μέρος του λαού είναι μορφωμένοι. “Άντρες και γυναίκες. Κι’ η μόρφωση τους δεν περιορίζεται στα Γυμνάσια, στις ανώτερες Σχολές, στα πανεπιστήμια. Συνεχίζουν να μορφώνονται μετά την άποφοίτησή τους με πολλούς τρόπους, με την αυτομόρφωση, με το διάβασμα, με τη σοβαρή μελέτη.

Κι’ όμως, κι’ ο μεγαλύτερος επιστήμονας στη συμπεριφορά του δεν ξεχωρίζει από τον πιο άπλο εργάτη. Σε καλούν στο σπίτι τους, σε φιλεύουν μ’ ό,τι έχουν, και κουβεντιάζουν μαζί σου για όποιοδήποτε ζήτημα, πολιτικό, καλλιτεχνικό, πολιτιστικό, με μιά εύνεια, με μιά έγκαρδιότητα καταπληκτική.

Οι Βούλγαροι αγαπούνε τους ξένους. “Αγαπούνε τους “Έλληνες, γνωρίζουν και θαυμάζουν τον πανάρχαιο πολιτισμό τους. “Η αγάπη τους όμως προς τη δική τους τη χώρα είναι κάτι το μοναδικό. Κι’ αυτό γιατί η χώρα τους, το κράτος τους, στέκεται σαν πραγματικός γονιός για τον καθένα.

Τους προσφέρει κάθε δυνατή άνεση, κάθε εύκολία στη ζωή τους, τους ικανοποιεί στο μεγαλύτερο μέρος των αναγκών τους. “Ιδιαίτερα χάρηκα την ύπαιθρο. Στη Βουλγαρία δεν υπάρχει ο διαχωρισμός που ξέρουμε έμεις της πόλης από το χωριό. “Ο αγρότης άπολαμβάνει όσο κι’ ο πολίτης τ’ δικαιώματα που προσφέρει το κράτος για την άνεση, την ξεκούραση και την ψυχαγωγία του.

“Η δουλιά που γίνεται σήμερα στη σοσιαλιστική Βουλγαρία, τ’ αλόνα που βάζει μπροστά στον καθένα το κράτος, οδηγούν σταθερά και σίγουρα τη χώρα αυτή στην σοσιαλιστική άνοικοδόμηση. Κι’ είναι πραγματικά άξια θαυμασμού ή μικρούλα αυτή χώρα που μόλις πριν μερικά χρόνια θεωρούταν τόσο καθυστερημένη για τ’ α μεγάλα θέματα προόδου που πραγματοποιήσε.

E. Π.

Χθές θράδου γνώρισα τη Γυναίκα.
Γοάτσια μπροστά στο Μεγαλειό της
πλάι στο ματσάκι τ’ άσπρα λουλούδια
«τά δάκρυα της κορασιάς»
Το δάκρυ σου δεν πέρασε ποτέ
το κατώφλι της αξιοπρέπειας
ούτε για το χαμένο σύντροφο
ούτε για την άδεια κούνια του μωρού σου.
Τώρα ξυπνάς πολύ πρωί
για να καλοχτενίσεις
την Μεγάλη Κόρη, την “Ιδέα.

Χθές θράδου γνώρισα τον “Άνθρωπο.
“Έπλεε μέσ’ την καστανή γλώκα των ματιών σου
που δλο ψάχνουν να βρουν τον πόνο
για να τον απαλύνουν.
Καθ’ εφτιζόταν στις άνοιχτές παλάμες σου
που ξέρουν να μιλούν.
τη γλώσσα της έμπιστοσύνης.

Σήμερα
εαπλωμένη στον “Ανοιξιάτικο ήλιο
συλλογίζομαι
πώς μπορώ πιά να φύγω από τη Βουλγαρία
Χθές θράδου πήρα ό,τι μου χρειάζεται.